

## *Búcsú Kedei Zoltánról*

### **Bölöni Domokos Üzenet a feltámadáshoz**

Hiánya akkor lesz észbontó, mikor jelenléte fájdalomként jelentkezik.

Nem kifelé indult a világból, hanem befelé, mintha ősei lábán járna, s a Kárpátok karéja felől érkezve mezítelen talppal tapasztalná a föld melegét és hűvösét, a mélységek dobogását, a magasság sas-parancsait. Fajtáját és szeretteit programszerűen bántották és tiltották ki kupolás rablók alig megkaparintott transzilván paradicsomukból, kicsi örömeit csak gyermekien felnagyítva érezhette magának a hamis történelem ködképei közötti ritka villanásokban –, és elhivatottságát is kerékbe törték; népe tanítója sem lehetett, művészeti kifejlődése hiú ábrándnak bizonyult; gyalogszekéren dobogálta a jégkéreg alatti rossz-sors faluról falura; végül a kényszerlakhely rulettje juttatta olyan muszáj-édeni helyzetbe, ahol Isten nagy munkáját, a Teremtést a művészi alkotás ihletében megtapasztalhatta, és érezhette: beért; minden gáncs ellenére mégis alkotó, mégis művész, és törekvése csúcsán bonthatja ki, ha szerényen is, a négysarkú

zsebkendőt diadal-zászló helyett, amelyre Böske, a húséges feleség ezt hímezte: *Ez az én áldott uram, Kedei Zoltán, a festő!*

Érzékeny lelke sokat és sokszor szenvedett és senyvedett többnyire valós, olykor vélt sértések, elhallgatások, klikkes kiszorítások, hallgatólagos marginalizációs trükkök miatt. A művészetet gyakor fájdalma őt sem kímélte –: amikor a magát egyetlen és igazinak tartott kényelmi csukorék, a szent és érthetetlen kánonra hivatkozva nem kíván tudni róla, vagy ha mégis, csupán a „futottak még” kategóriában vesz tudomást a nem tetsző kortárs alkotó műveiről...

Tág szívvel várta, hogy a kilencedik évtized elhozza végre a megérdemelt befogadást; nagy kiállítása szeretett városában, illetve a magyar fővárosban, pompázatos képalbuma (Imre Lídia: Egy élet-paletta színei) minden valószínűség szerint a csúcsra érés minden korábbi fájdalmat felülíró örömét, boldogságát jelentették a számára.

Nagy bánata, hogy a szeretett VÁR-LAK már hiába várja, hiszen a pandémia lelakatolta a marosvásárhelyi várba vezető serény sétáit, elduggatta alkotói ösvényeit: bizonyára hozzájárult végtelen szomorúságához. Tárlatok, irodalmi estek, kötetbemutatók, szerzők és előadók házigazdájaként

lehetett a mi igazi Zolti bátyónk. És amikor a végzet megfosztja az embert legdrágább és legkomolyabb játékától, jóvátehetetlen sebet ejtve: a lelkünket zárja ólom-koporsóba.

Egy időre megmaradt a virtuális tér. Rokonszenves egyénisége, már-már hihetetlen szerénysége, vonzó lelkülete nagy pártoló tábor kezdvencévé tette a világhálón.

Gyermekein, unokáin, rokonain kívül azonban végtére már csak ők, a tántoríthatatlan rajongók maradtak vele, és persze néhány makacs levelező, aki minden megmozdulására olthatatlan szeretettel válaszolt.

Éreztem mindabból, amit/amiket az utolsó napokban fölposztolt/t, hogy voltaképpen képekben és lírai vallomásaiban – hagyatkozik. Nemcsak legközelebbi kedves szeretteinek, hanem valamiképpen nekünk, az Őt annyira kedvelő s most gyászoló fogadott gyermekeinek is.

Azt hagyta ránk, hogy ne kezdjük a gondolatot tagadással. Kezdjük igenlő szeretettel az egész világot. Mert a fájdalom is arra vezet, amerre az Isten ujja mutat.

Drága Zolti bátyó, az ég van veled. Integetnek képeidről a tájak, az emberek, a vihar és az ég, integet édes szülőfalud, Rava, ahol a mennyországod kezdődött, és ahová már csak angyalként térsz néha vissza.

És intőn, figyelmeztetőn, hívogató boldogsággal integet a Lélek. A viaskodó, önmarcangoló, világfájdalmú, Jézus-arcú örök Lélek.

Isten segítsen a rendes feltámadáshoz!